

E n
W i s a

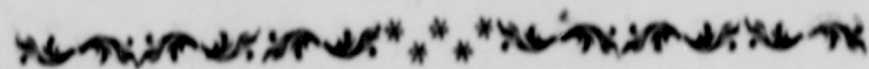
o m

Den raske Sjömannen
John Covey.

Guds nåd till Lamm omflapad snar
Sitt Lejon, wilddjur i sin art;
Men werlden wid förändringen
Står undersam, och — hatar den.

STOCKHOLM, Tryckt hos Samuel Blumstedt, 1825.

Sjungen som: En wisa jag skrifwer med ångsligt mod.

En märkelig händelse sjunger jag om,
Som sig i vår tid har tilldragit:
En Sjöman till andelig omtänka kom,
Sin tillflykt till Herran han tagit.

2.

Och Covey war Sjömannens namn, hwilken war
En bus af ett oförsträckt sinne;
Han swor och han rustade nätter och dar,
Och döden han slog ur sitt minne.

3.

Hans samwete dock af en hotande dröm
Begynte ur slumren uppväckas;
Han smickrades wäl af kamraters beröm,
Men fortsfor att hemligt försträckas.

4.

Han tänkte på Gud, som han syndat emot,
Och oro uppfyllde hans hjerta,
De ewiga plågornas rysliga hot
Tillfogade honom stor smärta.

5.

I lustiga Sällskap och drinkares lag
Han sökte dock oron att qwäfiwa.
Snart friget utbröt, och dem wäntar ett slag
Därwid hwarje bröst mände bäfiwa.

6.

Wär Covey med alla de andra om bord
Gick att emot fienden strida;

Här

Här fordrades mod, inga strvtande ord:
Ty mången nu föll wid hans sida.

7.

Här allmänt befalles, att alla på dåd
Sig skulle framstupa nedkasta;
Men Covey, så modig, som gudlös och fräck,
Att lyda ej nu mände hasta.

8.

Här tusende eldswalg med blixtrande bråk
Mot Skerpet ses kulor utspruta,
På böljerna simma de krossade wraf,
Bland seglen de windarne tjuta.

9.

Snappt hade Commando till striden utgått
För'n Covey stod upp till att fälta;
Men se, honom träffade genast ett skott,
Och bägge hans ben woro bräckta.

10.

Han föll, och man honom affides nedbar,
Hans sår de behöfde förbindas,
Och fältstärn hans stympade ben nu bortstlar,
Och stumparne warsamt omlindas.

11.

Nu tänkte han ångsligt allt på denna dröm,
Sin lefnad så snödd och sin fara:
Hans själ war nu mera för sanningen öm —
Han wäntade straffet ar bara!

12.

Med träben och fryckor snart gick han igen,
Men war utaf fruktan nedslagen:
Han lände ej än denna syndares wän,
För att bli af honom antagen.

13.

13.

Så kom han en gång till en kyrka, och där
Med undran och glädje han hörde,
Hur mild och förbarmande Frälsaren är —
Och detta så djupt honom rörde!

14.

Han såg, att han hittills i blindhet gått fram
En slaf under syndernas wälde:
Han fylldes af ånger, af oro och Ram,
Och tårar af rörelse fällde.

15.

Förfräckelse intog hans sinne, då han
Sin wådliga ställning betänkte;
Men snart af den sanning han tröstad sig fann,
Att JESUS of nåden dock tänkte.

16.

Han trodde det Ordet med glädje, och fick
Nytt ljus, ny drift och förmåga,
Så att han på salighets wägen nu gick,
Uppeldad af kärlekens låga.

17.

Han fann, att man då är förståndig och wis,
När Christum man älskar och lyder,
Och när med sin wandel man, Honom till pris,
Hans heliga lärdomar pryder.

18.

Till slut, när han låg uppå sjukdomens bädd,
Hur lugnt war hans tröstada hjerta!
För döden och grafven han icke war rädd,
Och lände knappt plågornas smärta.

19.

19.

Han sade till Presten, som hos honom stod:
"Gud seger och frid mig har gifwit;
"O, huru är JESUS mot syndare god:
"Mig ger Han det ewiga lifwet."

20.

"Att dö är ej swårt, när man JESUM har fått;
"Hos Honom jag ewigt får wara;
"Från syndernas retelse friad jag är:
"Och gärna jag hådan will fara."

21.

"Halleluja!" ropte han ännu en gång,
Gaf upp sin benådade anda!
I himlen han nu med de saligas sång
Får sin utan uppehör blanda.

22.

Hwad tycker du om denna Sjöman, min vän!
Har sjelf så förändrad du blifwit?
Wår hända du alldrig bekymrat dig än
Om hwad i Guds Ord finnes skrifwit

23.

Med fåfånga tankar dig icke bedrag,
Guds Wsten dig icke tillågna,
Så länge i lasten du finner behag,
Och will ännu synderna hägna.

24.

Om fräls du will blifwa till JESUM då fly
När synden du lärt att begråta:
Hans Råd och Hans kärlek hwar morgon är ny,
Han kan hwarje brott dig förlåta.

* * * * *

Den lyckliga Synderstan.

Stunges som Skånska Landtvärnsvisan:
De ordres de kom både hastigt och snällt.

Här lefde, en gång en rätt makalös man, —
Dch JESUS af människor kallades Han, —
Som gick blott omkring för att göra oss väl
Dch hjälpa de usla till kropp och till Själ.

2.

Så hände det sig, att till måltids Han kom,
Inbjuden af en, som sig sjelf höll för from,
Dch stolt, som han war, med förakt han nedsåg
På den, som war fattig, och usel och låg.

3.

Hos denne satt JESUS till bords i hans hus;
Då kom där en qwinna med smörjelse-krus;
Hon kände med blygsel de fel hon begått
Dch önskade så uti nåden sin lott.

4.

Nu trädde hon nedböjd och gråtande fram.
Dch färdig att digna af ånger och skam,
Hon stod wid Hans fötter: hur hjertat war flämt
Dch blöddigt, och krossadt, och rördt och beslämt!

5.

Så varm föll på Frälsarens fötter dess tår,
Hon torkade dem med sitt fladdrande hår,
Hon kyssite och smorde dem; tytt war dess bön;
Men stor war dess lycka och herrlig dess lön.

9.

6.

Då tänkte Hans wård i sitt hjerta så ondt,
Ty JESUS den synderstan mildt hade stont;
Straxt Frälsaren märkte hans tankar och nu
Han sade: "säg Simon! hwad menar väl du?"

7.

En man utaf två hade penninge-kraf,
Men bägge på deras begäran tillgaf,
Fem hundra den ene, och femti en ann,
Ty ingen utaf dem betala det kan."

8.

"Hvem bör sin wälgörare älsta nu måst?
Den förste! så swarade Simon sin gäst.
Rätt! uttrade JESUS, och wände sig om
Till qwinnan, som troende till honom kom.

9.

"Du ser denna qwinna, wanryktad hon är;
Men se huru hon, mig af hjertat har lär;
Med bättringens tårar min fot hon har wätt.
Dch visar årlånsla på tusende sätt."

10.

"Så gör icke du, du är liknadt och kall;
Jag säger dig: hon är upprest ur sitt fall;
Hon älskar mig mycket: ty tillgift hon fått
För talrika synder och laster och brott."

11.

Dch nu med en öm och gudomelig blick,
Hwarur både nåd och förbarmande gick
Han sade: "din synd är förlåten, min wän!"
Hwad lugn, o hwad lugn kom i hjertat igen!

12.

12.

Wål knötade de, hwilka sutto till bord,
 Men qwinnan fick höra det hugnande ord:
 "Din tro har dig frälst, gå nu hem uti frid!"
 Mer salig för henne war alldrig en tid.

13.

Nu bördan war lättad och glädje och tröst
 Tog boning i synderflans lyckliga bröst;
 De glänsande skatter, som guldgrufwan ger,
 Kan ej tillfredsställa den girige mer.

14.

Min Christen! ditt syndaelände blott län;
 Den hjälpande Frälsaren lefwer ju än,
 Och dömsukas suckar barmhertigt Han hör
 Och enfaldens tillit lycksalig Han gör.